

הַסִּקְרָקָה טָפַח: י"ב [*] הַחֹדֶר וְנִטְלָה מִדֵּי הַזִּקְחָה [*] וַיִּמְכְּרֶהָ עַל מִצְוַת עֲרֹב, (לו) וַאֲמַר 'בְּדִין יָחָא שְׂרָא
 לִי לְאִמִּי וְלְבִשְׁלִי וְלֶאֱטָמוּנִי (לז) וְלִצְדִּיקִי שְׂרָאָה (לח) וְלִמְעֻבָּד כֹּל (ט) צָרְכָנָא מִיּוֹם טוֹב לְשִׁבְתָּ לְגַא
 לְפִלְסוֹנִי וּבְלִיזִי, או' לְכָל כְּנִי הָעִיר הַזֹּאת': הִנֵּה (לט) וּמִי שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ (מ) וַיְכַל לְאִמְרוּ בְּלִשׁוֹן לִשְׂ-
 שֻׁמְבִין (מחזורי) ג' אֶת־עַל־פִּי שְׁהִנִּיתָ עֲרֹב, אִינוּ נְכוּל לְבַשֵּׁל (מא) מִיּוֹם־טוֹב (יב) [יג] רֵאשִׁיוֹן (מב) לְשִׁבְתָּ:
 וְד אִם הִנִּיתָ הָעֲרֹב עַל דַּעַת *לִסְמָךְ עָלֶיךָ כֹּל יָמֶיךָ (מג) שְׁהִיחָה קָרַם אֶפְסוֹ לְיוֹם־טוֹב אַחֵר, (מד) *לְבִלְתִּמְחֶלֶת

פֶּאָר הַיֵּטב

העיר אפלו קרגלים ערפוס, שלפי השאדראנ צונג המנוה אף על השנים פנה ערפוס
ערפוס, מכיס אם נהי מניחם וכל אר ערפוס שישל כון מר פאקון, ע"ש. וכן פנה
הסון קל מ"ש על דבר נשי ברברקא ימסו כנני ע"ש: [*] חזון ונעולו מר
החזק: כ"ש. כן בברוי נשי ברברקא ימסו אף נהי נאמ, אלא חנה המנוה עליו
מקור עמו והמקור ושל המים כדו נאמור כדו ערוב כ"ש חלל מני המקור, ואחר
ע"ש. וכן ערוב כדו הספון ואומר לו ובה כ"ש, אלא השלילקס והמקור נהב פס"ש
ע"ש. וכן הספון וספון כן ערעו שו שהא רצול ערפוס לאמבא א"ש. לנח
לאחרים, ורצה מ"ל על חט כסופו דאוקימא כספרי כהה כ"ש, ע"ש. והקוסט סוב
ע"ש (כוס) ש"ס תגדלים שהמר סמרי (אזולא) מה ש"ס מ"ש חלוק עליו ורצה רצונו
פני תרשימי וסמריא ויל, וסמפר סוב ש"ס דרברקול ש"ס לשל על ע"ש כן
הספון, ע"ש: [*] ומכר על מלצות ערוב. ואם ערש ברב הצרות ערוב כבשיל
וה, ען לעיל סין ש"ס (דאריאם) ע"ש סקטבה מנה, ונ"ס בשו"ס דאוקימא
ברבקה אמת סמפר על מלצות ערוב, ע"ש סין ע"ב כשעור ערוב: [יב] ואין
נחמ"ש. וכן תרשימי סין חקצה, כדילא כ"ש: סין עמות ומני ש"ס שא"י ושלום

מִשְׁנָה בְּרוּרָה

סָפִי לְמֵאֵהוּ, וּבְחֻסְפוֹתֶיךָ יִרְשָׁלָיִם מִסְתַּכֵּן בָּהֶן, עַד שֶׁ: * וּמִדְרָךְ יַעַל מִזֹּתוֹ
עָרֹב⁽⁴⁸⁾. וְאֵם מִנִּים עָרֹב בְּשִׁלְחֹתוֹ וְהַמְבִשִּׁיל הוּא שֶׁל מִשְׁתַּלֵּם אִם עָרִיר לְבָרֶךְ
עָרִיר, כִּתֵּב הַגְּבוּרָה שְׁמִירָה בָּהֶן, אִם הַסְמִיכִים הוּא עָרֵךְ לֵךְ לְבָרֶךְ⁽⁵⁰⁾, אָכֵל לְמֵאֵן
הַסְמִיכִים לֹא יִהְיֶה אִתּוֹ מִקְצֵב כָּל אֵין לוֹ לְבָרֶךְ מֵאֲחֵר שֶׁאֵין עִוְשָׁה כְּלוּם⁽⁵¹⁾.
עַד שֶׁיִּסְטֵב: * לְסֻמָּךְ עָרִיר בְּזֶמֶן שְׁהוּא קָמֵם, וְרֹדֵף לֹמֵר, שֶׁלֵּךְ בְּתַנְיָא שֶׁל
בְּתֵרִין עָרֹבֵא, שְׁתֹּת אַחֲרָיו שְׁנֵיעִי עַמְרָךְ לִיּוֹס־טוֹב: * לְתַתְּחֵלָה לֹא
יִשְׁטֵב וְכוּ', עַד מִשְׁנֵה בְרִיתָה מִחַ שְׁתַּמְנִי דִישׁ דַּעַת בֵּין הַפּוֹסְקִים וְכוּ', וְעַל
דִּישׁ עוֹד דַּעַת שֶׁלִישִׁית בֵּין הַפּוֹסְקִים נִוְהָה דַּעַת מְדַרְכֵי וְתַנְחֹת מִנְמוֹנֵי מִנִּים
הִירְשֵׁלִימִי, לְדִלְיוֹס־טוֹב אַחֵר אֵין יִכּוֹלִין לְעָרֹב, אָכֵל לֵאוּתוֹ יִסְטֵב, כְּגוֹן שֶׁחֵל
כִּפּוֹת בֵּינֵם מְחִשְׁבִי, שִׁכּוֹל לֹמֵר לְבִיר־לִיּוֹס־טוֹב שְׁתֵּנָה גַם לֹא שְׁמִירָתָא
[וְעַד בְּבֹאֵר הַגֵּרָא דְהַעֲתִיק דִּין זֶה גַם-פֶּן בִּשְׁמֵם וְכִשְׁם הַיִּירֻשְׁלָמִי, וְכֵן
מִשְׁמֵם מִקְצֵב מִקּוֹם מַחֲסִיר הַכְּלִיבֹו מִלְּשׁוֹן מִשְׁנֵה יַעֲרֹשָׁה תַּבְשִׁיל מַעֲרִבִיּוֹס־
טוֹב, שֶׁשֶּׁמֶשׁ דְּקָא מַעֲרִבִיּוֹס־טוֹב], אֵכֵן מִתְקַמְרִים, דְּהֵנוּ הַכְּלִיבֹו בִּשְׁמֵם כְּשֶׁמֶשׁ
וּמִגַּעַל, מַחֲסִיר אֶף בָּהֶן, עַד בְּיִיר־לִיּוֹס־טוֹב, וְעַד-פֶּן לְשִׁמְחִין לְכַתְּחֵלָה מִסְתַּכֵּן
הַשְׁלֵחֵן עָרֹב, וְגַם שְׁמֵם מִבְּיִיר־טוֹפ, דְּלֹדֶשֶׁת הַמַּחֲמִירִים טוֹב לְתַתְּחֵלָה לַעֲשׂוֹת
הַמְבִשִּׁיל מַעֲרִבִיּוֹס־טוֹב וְעָא זֶלָא מִקְדָּם אֶף שְׁנֵיעִיו עַרְבִיּוֹס־טוֹב לִשְׁם עָרֹב,
וְכֵן דִּישׁ מִלְּשׁוֹן הַמִּשְׁנָה יַעֲרֹשָׁה תַּבְשִׁיל מַעֲרִבִיּוֹס־טוֹב, וְכוּ', אָכֵן אִם אֵין לוֹ,
בְּדֹאֵי שֶׁשֶׁר אֶף לְתַתְּחֵלָה אִם בֶּן הַיִּחִיב לִשְׁם עָרֹב, וְכֵן מִתְנַבֵּה לְמַעֲלָה בְּסִיעִי ו

(2) 'מקדש'ל: (גא) עבודת-הקדש: (32) אפילו לרמ"א בסעיף כ טעמיה, דהא הורה פוסקים לא הצריכו לומר אפילו להתחלה, וכמו שכתב הרשב"א שם בשםארי' סבית'יוסף לקדמה. וענין לקדש בסעיף יט נדפסו לא ערב כלל מתרים להדליק למד מאד'דאמר, וכל'שכן פנה: (ג3) אחרונים: (ג4) הגר"א: (ג5) מזהב קבאר הגר"א ופשוט, וכברט לרמ"א בסעיף כ דעתמיה עכב. וענין בקנטנס אחרון של הגר"א: (48) דאם חל ביום ששי שמיטא דמתר"א אף שהיא יד' ראשון, והתולס טועין פנה [שכנה]: (49) דאי לא הוי נודא לא הוינ' [מ"א]: (50) הגה"א אברהם סתפס לחד טעמ' אפ'בית'יוסף [שכן] שפ'א אברהם סתפס, ודלעמ' התרסא, דלעמ' דאחר, ונגר' מ'אנס התרסא וסבירא לה דאברהם, דלעמ' דאחר, וסבירא לה דשרי, וברבנ' דבב' מוכח פן, שכתב להוכיח מהר"א דבסעיף דאי אפשר בשני שרי', אכל העלת'תמיד הסכים לאמר משום זה שלא תהני ערב רק ליום שמיטה, וכן בבי' האלהי בה משום דהר"ב'ש, וכן משום מהגר"א, וכן תרבו הגר"ז ונ"י ארם, וכן הרה"ר דב' קלנר' דק' מלשון היר"א'ש לחדש במסוק תדקס כמו שכתב בבי'ה' שוטה, וכן רבים הם ששפס'ו טעמ' דפכות דחוקה לא התייר וכמ"ס סבית'יוסף, וכן חזק סתפס אחרון: (51) הרבה פוסקים, כמובא בבית'יוסף: (52) אפילו ונב' יתום. ודענת המצות'שבת אסור משום זה אפילו באנס ביום'טוב שני: (53) וחולק על מתי'ש'ל שכתב לאמר פנה, וחלק מפי'ה' ב' דהתם אין לו מה לאכל בשבת אכל תבא אפשר לו לכשל ביום שני. ובאמת דברי מהרש"ל צריכים עיון, דהלא לא בשביל שבת תהיה, דאף בל' שרי' יד' יד' לומר דבשבת יש להתייר ספי' היכי דאפשר שלום הקנה, דהלא אסור לנאק'ה בש' כאן ולענין לאכלא לא דרף חל משבת, ואלא משום דעצם הפל'א' דריב'ר לא אסור, ואם'ה'ש'לום הריף, ואין דברי נראה: (54) סבית'יוסף: (55) הר"א'ש לשטמ' דרב אשי, ודכי' קטנין, כמו שפ'א בבית'יוסף דאף לית'טוב אחר שרי: (56) וכל'שכן לאותו יום'טוב לנימ'ס האחרונים אם הניח על דעת' פן, לשד'י לקח' פוסקים, דולקשה: (57) דריב'ר לא אסור, ואם'ה'ש'לום הריף, ואין דברי נראה: (58) סבית'יוסף: (59) הר"א'ש לשטמ' דרב אשי, ודכי' קטנין, כמו שפ'א בבית'יוסף דאף לית'טוב אחר שרי: (60) וכל'שכן לאותו יום'טוב לנימ'ס האחרונים אם הניח על דעת' פן, לשד'י לקח' פוסקים, דולקשה: